

Sygn. akt I C 837/22 upr.

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 08.11.2022 r.

W pozwie wniesionym w dniu 16.12.2021 r., skierowanym przeciwko M. B., strona powodowa (...) Spółka z o.o. z siedzibą w W. (...) domagała się zasądzenia kwoty 2.346,07 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od następujących kwot: 338,78 zł od dnia 05.02.2021 r. do dnia zapłaty, 218,99 zł od dnia 07.04.2021 r. do dnia zapłaty, 176,73 zł od dnia 21.06.2021 r. do dnia zapłaty, 1.611,57 zł od dnia 27.07.2021 r. do dnia zapłaty, a także zasądzenia kosztów procesu na jej rzecz.

W uzasadnieniu wskazała, że na podstawie umowy z dnia 12.10.2020 r. pozwany korzystał z dostarczanego przez spółkę gazu. Za dostarczane paliwo powodowa spółka wystawiła faktury VAT, które nie zostały uregulowane (k. 1-2).

W dniu 22.12.2021 r. został wydany nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w uwzględnieniu żądania pozwu (k. 19).

W piśmie z dnia 22.07.2022 r., stanowiącym sprzeciw od nakazu zapłaty (k. 56-57), kurator ustanowiony dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego M. B. (k. 48) domagał się oddalenia powództwa w całości i zasądzenia od powódki na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym przyznania kuratorowi wynagrodzenia powiększonego o podatek VAT.

W uzasadnieniu wskazano, że powódka nie wykazała zasadności i wysokości roszczenia, gdyż przedłożone przez powódkę faktury VAT stanowią jedynie prognozy zużycia paliwa gazowego, w żadnej mierze nie przedstawiające rzeczywistego zużycia paliwa gazowego. Ponadto, dokumenty dołączone do pozwu stanowią jedynie kserokopie, co świadczy o ich niewiarygodności.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 12.10.2020 r. M. B., jako odbiorca, zawarł z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. umowę kompleksową dostarczania paliwa gazowego na adres ul. (...) w N..

Na mocy umowy, powodowa spółka zobowiązała się do dostarczania paliwa gazowego do instalacji znajdującej się w obiekcie odbiorcy, a odbiorca do zapłaty za dostarczane paliwo według zasad ustalonych w Taryfie. Umowa została zawarta na czas nieoznaczony (§ 2). Pozwany oświadczył w umowie, że paliwo gazowe będzie nabywał i odbierał wyłącznie na potrzeby gospodarstwa domowego niezwiązane z prowadzeniem działalności gospodarczej ani zawodowej (§ 3). W sprawach nieuregulowanych umową miały mieć zastosowanie ustawy - Prawo energetyczne, Kodeks cywilny, ustawa o Prawach konsumenta i ustawa o świadczeniu usług drogą elektroniczną (§ 5). Operator mógł wstrzymać dostarczanie paliwa gazowego, m.in. jeżeli odbiorca zwleka z zapłatą za pobrane paliwo gazowe lub świadczone usługi, co najmniej za okres 30 dni po upływie terminu płatności, pomimo uprzedniego pisemnego powiadomienia go – przez przedsiębiorstwo energetyczne zajmujące się obrotem paliwami gazowymi świadczące mu usługę kompleksową – o zamiarze wypowiedzenia umowy i wyznaczenia dodatkowego dwutygodniowego terminu do zapłaty zaległych i bieżących należności, z zastrzeżeniem art. 6c ust. 1 ustawy, o której mowa w art. 1.1. lit. a), tj. Prawo energetyczne (pkt. 5.1.8.). Oplata za wstrzymanie dostarczania paliwa gazowego z powodów, o których mowa w punkcie 5.1.8. została uregulowana w punkcie 5.1.9 taryfy dla usług dystrybucji paliw gazowych.

Dowód: umowa kompleksowa dostarczania paliwa gazowego z 12.10.2020 r. nr (...) - k. 7-8, taryfa nr 8 dla usług dystrybucji paliw gazowych – k. 75-148

Za dostarczenie gazu (...) Sp. z o.o. wystawił pozwanemu M. B. m.in. następujące faktury i noty:

1) faktura proforma nr (...) z dnia 04.06.2021 r. na kwotę 176,73 zł z terminem płatności do dnia 18.06.2021 r.

- 2) faktura proforma nr (...) z dnia 23.11.2020 r. na kwotę 218,99 zł z terminem płatności do dnia 06.04.2021 r.,
- 3) faktura proforma nr (...) z dnia 23.11.2020 r. na kwotę 338,78 zł z terminem płatności do dnia 04.02.2021 r.
- 4) faktura VAT nr (...) z dnia 12.07.2021 r. na kwotę 1.611,57 zł z terminem płatności do dnia 26.07.2021 r.

Dowód: faktura proforma nr (...) - k. 13, faktura proforma nr (...) – k. 12, faktura proforma nr (...) – k. 11, faktura VAT nr (...) – k. 10

Pismem z dnia 02.08.2021 r. pozwany został wezwany do zapłaty zaległości w łącznej wysokości 2.346,07 zł.

Dowód: pismo z dnia 02.08.2021 r. – k. 14

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o przedłożone w sprawie dokumenty, których treść, forma, a także autentyczność nie budziła żadnych wątpliwości Sądu. Kurator zarzucał co prawda, że dokumenty zostały przedłożone w kserokopiach, co świadczy o ich niewiarygodności. W tym zakresie należy wskazać, że umowa kompleksowa dostarczania paliwa gazowego zawarta przez powódkę i pozwanego, która została załączona do pozwu, jest poświadczona za zgodność przez profesjonalnego pełnomocnika, reprezentującego w niniejszej sprawie powódkę. Poświadczenie stanowi więc dowód, że odpis dokumentu jest zgodny z oryginałem (art. 129 § 2 k.p.c.). Strona, która zaprzecza prawdziwości poświadczenia albo twierdzi, że odpis nie jest zgodny z oryginałem, powinna okoliczności te udowodnić, natomiast w niniejszej sprawie kurator pozwanego nie złożył żadnych wniosków dowodowych na tę okoliczność. Odnośnie przedłożonych przez powódkę faktur, to co prawda nie zawierają one podpisów wystawcy, jednak obecne przepisy nie wskazują podpisów sprzedawcy oraz nabywcy jako elementów obowiązkowych na fakturach. Obligatoryjnie elementy jakie musi zawierać faktura potwierdzająca sprzedaż zawarte są w art. 106e ustawy z dnia 11.03.2004 r. o podatku od towarów i usług, jednak w przepisie tym nie wskazano, że faktura musi być opatrzona podpisem. Niezależnie od powyższego, nawet gdyby przedłożone faktury faktycznie były kserokopiami, to wskazać należy, że kserokopie, chociaż bezspornie nie są ani dokumentami ani nawet ich odpisami (kopiami) i to także w znaczeniu, w jakim obecnie obowiązujący przepis art. 243¹ k.p.c. nakazuje stosować przepisy k.p.c. do dokumentów, zawierających tekst, umożliwiających ustalenie ich wystawców, a zatem do wszelkich dokumentów tekstowych, a nie tylko do dokumentów urzędowych w rozumieniu art. 244 k.p.c. lub dokumentów prywatnych w rozumieniu art. 245 k.p.c., to jednak nie można całkowicie odmówić im jakiegokolwiek znaczenia dowodowego (procesowego). Istotnym jest, że kurator pozwanego nie twierdził, że przedłożone przez powódkę kserokopie dokumentów nie dotyczą rzeczywiście istniejących dokumentów i są nierzetelne lub że wręcz zostały sfalszowane, ponieważ dokumenty, których mają one dotyczyć, w ogóle nie istnieją. Inaczej mówiąc, nie twierdził, że zostały one spreparowane (sfalszowane) i że w ogóle nie istnieją dokumenty, których te kserokopie dotyczyły. Kurator jedynie twierdził, że udowodnienie twierdzeń zawartych w pozwie nie może nastąpić za pomocą złożonych przez powódkę kserokopii dokumentów z uwagi na to, że nie zostały one potwierdzone za zgodność z oryginałem, wobec czego nie mogą zostać uznane za odpisy (kopie) dokumentów. Trzeba jednak wziąć pod uwagę, że zgodnie z art. 308 k.p.c. dowody z innych dokumentów niż wymienione w art. 243¹ k.p.c., w szczególności zawierających zapis obrazu, dźwięku albo obrazu i dźwięku, sąd przeprowadza, stosując odpowiednio przepisy o dowodzie z oględzin oraz o dowodzie z dokumentów. W świetle tego przepisu stwierdzić należy, że oprócz dokumentów, zawierających tekst i umożliwiających ustalenie ich wystawców (czyli dokumentów tekstowych), obecnie Kodeks postępowania cywilnego zna także inne rodzaje dokumentów, zawierających w szczególności zapis obrazu, dźwięku albo obrazu i dźwięku. Z tego punktu widzenia kserokopia może zostać uznana za zapis obrazu (wyglądu) dokumentu, podobnie jak np. fotografia dokumentu. Niewątpliwie nie można więc uznać, że niepoświadczona za zgodność z oryginałem kserokopia co do zasady w ogóle nie może stanowić dowodu na istnienie dokumentu i jego treść. Chociaż nie jest to więc ani dokument, ani jego odpis, to pośrednio może służyć do ustalenia jego istnienia i treści.

Podsumowując, kurator pozwanego skoncentrował się wyłącznie na formalnym kwestionowaniu dopuszczalności skorzystania przez powódkę z kserokopii dokumentów, nie wdając się jednocześnie w merytoryczne kwestionowanie ich wiarygodności lub mocy dowodowej. W szczególności w ogóle nie zarzucił, że są one niekompletne lub nieczytelne

albo że zostały sfalszowane, tzn. sporządzone z nieistniejących lub przerobionych dokumentów (np. jako kompilacja lub zbitka kilku dokumentów). Taka argumentacja nie mogła zostać uznana za wystarczającą do uznania, że kurator pozwanego skutecznie podważył wiarygodność i moc dowodową przedłożonych przez powódkę dowodów w postaci faktur.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 535 k.c., przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę. Stosownie do art. 555 k.c. przepisy o sprzedaży rzeczy stosuje się m.in. odpowiednio do sprzedaży energii. Świadczenie usług w zakresie dostarczania paliwa gazowego - jednego z postaci energii, uregulowane jest w ustawie z dnia 10.04.1997 r. Prawo energetyczne (t.j. Dz.U. z 2021 r., poz. 716 ze zm.) i zgodnie z art. 5 ustawy odbywa się na podstawie umowy z odbiorcą, przy czym zgodnie z art. 3 pkt 13 odbiorcą jest każdy, kto otrzymuje lub pobiera paliwa lub energię na podstawie umowy z przedsiębiorstwem energetycznym.

W okolicznościach sprawy bezsporne było, że strony łączyła umowa dostarczania paliwa gazowego - gazu ziemnego, w okresie objętym pozwem paliwo to było do odbiorcy dostarczane, w związku z czym pozwany był zobowiązany do dokonania za na rzecz powoda stosownej zapłaty. Kwestią sporną była prawidłowość dokonanych rozliczeń, gdyż kurator pozwanego twierdził, że przedłożone przez powódkę faktury VAT stanowią jedynie prognozy zużycia paliwa gazowego, w żadnej mierze nie przedstawiające rzeczywistego zużycia paliwa gazowego. Z tym argumentem nie sposób się jednak zgodzić. Z przedłożonej przez powódkę faktury VAT nr (...) wynika, że pierwsze wskazanie wykonane w dniu 14.10.2020 r. wynosiło 0 m³, odczyt szacunkowy na dzień 31.12.2020 r. wynosił 420 m³, odczyt szacunkowy na dzień 31.01.2021 r. wynosił 587 m³, odczyt szacunkowy na dzień 30.04.2021 r. wynosił 1067 m³, natomiast odczyt rzeczywisty na dzień 21.05.2021 r. wyniósł 1180 m³ w ten sposób otrzymano 2.169,34 zł brutto, jako kwotę obliczoną na podstawie rzeczywistego odczytu licznika. Z uwagi na to, że wystawione zostały dwie faktury Vat na podstawie prognozowanego zużycia, tj. na kwoty 338,78 zł (za okres od 14.10.2020 r. – 25.01.2021 r.) i 218,99 zł (za okres od 25.01.2021 r. – 25.03.2021 r.), to kwoty te zostały odjęte od końcowego rozliczenia na fakturze nr (...), gdyż zostały wystawione na osobnych fakturach (nr (...)). W ten sposób uzyskano wynik końcowy w postaci kwoty 1.611,57 zł. Rozliczenie zarówno na tej fakturze, jak i na dwóch pozostałych nie budzi wątpliwości Sądu, uzyskana kwota do zapłaty stanowi zapłatę za rzeczywiste zużycie gazu przez pozwanego. Również faktura VAT nr (...), wystawiona tytułem opłaty za wstrzymanie dostarczania paliwa gazowego zawierająca kwotę 176,73 zł nie budzi żadnych zastrzeżeń, skoro poniesienie tego rodzaju kosztu wynika z punktu 5.1.9a Taryfy nr 9 (...) dla usług dystrybucji paliw gazowych.

Podsumowując, powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości. Pozwany był zobowiązany do zapłaty za zużyte paliwo gazowe na podstawie zawartej umowy kompleksowej, powódka przedłożyła faktury z rozliczeniem zużycia gazu. Pozwany nie udowodnił (ani nawet nie twierdził), by kwoty te uregulował, a to na nim w tym zakresie spoczywał ciężar dowodu. Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w punkcie I wyroku z dnia 08.11.2022 r. z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwot i terminów wskazanych w poszczególnych fakturach, zgodnie z żądaniem powódki. O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 k.c.

O kosztach (punkt II) orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.

W punkcie III Sąd przyznał kuratorowi nieznanego z miejsca pobytu pozwanego wynagrodzenie w kwocie 442,80 zł – na podstawie § 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 9.03.2018 r. w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej w zw. z § 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r. poz. 615, z późn. zm.), do której doliczono podatek VAT.

W punkcie IV Sąd nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 82,20 zł, tytułem wydatków uiszczonych w postępowaniu tymczasowo przez Skarb Państwa (podatek VAT wynagrodzenia za czynności kuratora).

Sędzia Agnieszka Poręba

Zarządzenia:

1. odnotować uzasadnienie, (projekt sporządzony przez Asystenta
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć kuratorowi pozwanego,
3. kal. 2 tygodnie.

N., dnia 18 listopada 2022 r.

Sędzia Agnieszka Poręba